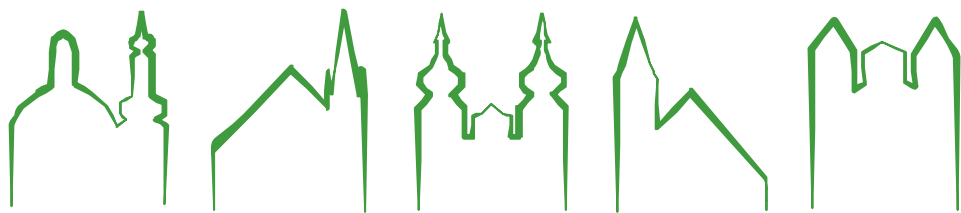

Život farností Znojma

únor
2018

2

Ročník XXVIII | Cena 7 Kč

Na setkání mladých ve švýcarské Basileji

V posledních letech pravidelně jezdíme na evropská setkání komunity Taizé, která se konají pokaždé v jiném evropském městě v týdnu kolem Silvestra. Tato setkání jsou totiž ideálním mixem modliteb, času na zamyšlení, levného cestování a poznávání nových lidí z celé Evropy. A co je na setkáních nejkrásnější jsou Taizé písně, které čas od času můžete slyšet i na večerech chval u kapucínů. Minulý rok bylo setkání v lotyšské Rize, předtím například ve španělské Valencii nebo v Praze. Tentokrát bylo setkání ve švýcarské Basileji a ze Znojma se nás na něj vydalo pět.

Setkání je součástí poutí důvěry na zemi. A jak jeden účastník kdysi napsal: „Poutí není událostí jen pro ty, kdo se na ni vydají, odvážlí se opustit domov a riskovat neúspěch, ale i pro ty, kdo přijímají hosty a zjišťují, jak moc je ta zkušenost obohacující.“ I my jsme měli tu možnost být ubytováni u zdejších rodin, které nás také pozvali na společné snídani a novoroční oběd. A jelikož Basilej leží kousek od německých a francouzských hranic a navíc je dvakrát menší než Brno, tak pořadatelé zařizovali ubytování i ve farnostech ve Francii a Německu. My jsme měli to štěstí bydlet hodinu od centra Basileje v německé vesničce, která kromě nás hostila i skupinu z Polska, Francie a Ukrajiny.

Každé ráno jsme začínali zpěvy a modlitbou v jednom ze zdejších kostelů. Ve vesnici je totiž nejen římskokatolický kostel, ale také protestantský a obě komunity se společně zapojily do přípravy programu. Po ranní modlitbě následovalo sdílení myšlenek a diskuze v mezinárodních skupinkách na předem stanovená témata dne. Následně jsme se každý den odebrali do centra Basileje, kde nás v různých kostelích uprostřed města čekala polední modlitba a pak odpolední workshopy. Těch byl tak velký počet

Na evropském setkání Taizé v Basileji nechyběli ani znojemští zástupci | foto archiv autorů

a byly natolik zajímavé, že se opravdu těžko vybíralo. Například na jednom z workshopů mluvil zdejší skaut a sociální podnikatel o tom, jestli lze skloubit svou vášeň s volbou povolání. V rámci dalších workshopů třeba jeden z bratří z Taizé mluvil o podobnostech a rozdílech mezi myšlenkami Nietzscheho a zakladatele jejich komunity nebo jsme se mohli podívat do kožedělné dílny.

Po skončení workshopů se začala u hlavní haly hromadně vydávat teplá večere se studeným obědem na další den. Znamenalo to zařadit se do patnácti minut dlouhé fronty a připravit si tašku, do které nám postupně všechno naházeli. Byli jsme zvědaví, jakým způsobem vyřeší švýcarští pořadatelé teplou večeri, protože na každém setkání byla večere specifická pro hostitelskou zemi. V Basileji jsme každý večer dostali ohřátou konzervu s polévkou. Ještě zajímavější ale byly prostory, ve kterých jsme si měli sníst tuto polévku. Jakmile jsme totiž opustili stan, kde se vydávalo jídlo, tak nás nahnali do vícepatrových vyklizených garáží. K jídlu jsme si tam posedali na obrubníky a volné plochy mezi auty, které si jejich majitelé nestihli přeparkovat.

Hned poté následovala večerní modlitba v hlavní hale. Běžně je hala používána ke sportovním utkáním, takže jsme při modlitbě seděli na sedačkách jak při sportovním zápase. Kromě zpěvů v různých evropských jazycích velkou část představovala promluva bratra Aloise, který je představitelem komunity v Taizé.

Bratr Alois mluvil o sjednocení křesťanů, ekologických katastrofách a migraci obyvatel spojených se změnou klimatu. V souvislosti s migrací mluvil o své návštěvě Súdánu a Jižního Súdánu a jeho setkáních se zdejšími uprchlíky. Zde je část jeho promluvy, která se nás zvláště dotkla:

O týden později na mě udělala dojem jiná žena – Samirova matka. Kdo že je Samir? Byl jedním z mladých uprchlíků, které jsme přijali před dvěma lety. Přijel do Taizé po velmi náročné cestě a brzo po tom, co dorazil, neočekávaně zemřel na infarkt. Ostatní mladí uprchlíci se společně s místním imámem postarali o jeho pohřeb.

V Súdánu jsem všechny tyto události líčil jeho matce. Po každé větě přikývla na souhlas se slovy: „Al hamdulillah – buď Bohu díky.“ Potom mi vyprávěla: „Byl to můj jediný syn. Manžel mě opustil. Jsem nemocná.“ →

Z OBSAHU:

Nejstarší znojemský zvon

--- 2

Rozhovor s trvalým jáhnem

Radovanem Jiříkem .----- 5

333 slov

otce Stanislava Vaší

Poselství, které nestárne

aneb Malá pozvánka k lásce...

Jedna z možných cest k jejímu růstu je cesta smíru za urážky a hříchy proti Nejvyššímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Mariinu. S úmyslem smíru je pak spojeno slavení prvních pátků a prvních sobot v měsíci. Tímto způsobem nás Ježíš a Maria zvou do hlubšího vztahu, do užšího přátelství s nimi. Smír je skutečná cesta obrácení. Je krásné, že to začíná od jednoho konkrétního člověka. Když Panna Maria hovoří k sestře Lucii, tak říká: „Alespoň ty buď mou přítelkyní, mou blízkou, která mi bude takto pomáhat.“ Nebo když Ježíš hovořil k Markétě Marii Ala-coque, říká: „Alespoň ty...“ On neříká, ať jsou to statisíce lidí. „Alespoň ty. Začni ty.“ Takové pozvání do blízkého vztahu je nádherné. Jsme všichni takto pozváni, abychom objevili tento poklad.

Pobožnost prvních pátků a prvních sobot jsou spojené s velkými přísliby. Panna Maria prostřednictvím sestry Lucie dává velký příslib všem, kteří vykonají pobožnost prvních sobot: „Slibuji jim svou přítomnost v hodině smrti se všemi milostmi, které jsou potřebné pro jejich spásu.“ V průběhu druhého fatimského zjevení dala Panna Maria krásný příslib všem, kteří budou šířit úctu k jejímu Neposkvrněnému Srdci: „Těm, kteří budou tuto úctu šířit, slibuji spasení, tyto duše budou mít u Pána Boha přednost, budou jako květy, které přinesou před jeho trůn.“ Je to velký příslib. Šířením úcty a lásky k Panně Marii totiž slábnou moc zla, šíří se Boží království a uskutečňuje se záchrana milionů duší.

K tomu, abychom vykonali smírnou pobožnost prvních sobot, je zapotřebí splnit podmínky. Matka Boží dala velký příslib všem, kteří: „...po pět po sobě následujících měsíců přistoupí na první sobotu ke sv. zpovědi a ke sv. přijímání, pomodlí se růženec a patnáct minut mi budou dělat společnost tím, že budou meditovat o různorodých tajemstvích s úmyslem přinést mi smírnou oběť.“ Jakoby nás Panna Maria zvala na procházku: „Pojď, ještě si o něčem popovídáme.“ Smírné pobožnosti jako by nám říkaly: „Pojď, můžeš poznat Marii a Ježíše ještě více a hlouběji.“ Jenom vztah s Ježíšem a Marií nám pomáhá správně žít, mít skutečnou radost ze života, oslavovat Boha a napomáhat záchraně lidí po věčnost.

Budme tedy blázni důvěry a dejme se do toho! Věřme přece ve slova Matky Boží: „Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!“

Prodala jsem náš dům, abych Samirovi mohla zaplatit cestu.“ A tato muslimská žena pak řekla slova, která Bible vkládá do úst Jóbovi: „Bůh dal, Bůh vzal. Bohu buď díky.“

Takto probíhal každý den až na Silvestr. Po večerní modlitbě jsme se totiž odebrali do farního kostela, kde jsme se modlili až do okamžiku, kdy se všichni zvedli, začali si blahopřát Bonne Année, schönes neues Jahr, szczęśliwego Nowego Roku a šťastný nový rok a dívali se společně na ohňostroj. Pak jsme dlouho do noci oslavovali na místní faře, kdy si každý národ připravil typickou aktivitu jejich země.

Prvního ledna už to bylo velmi krátké. Dali jsme si novoroční oběd, rozloučili se s rodinami a autobusem se vydali zpátky do Česka. A už na cestě zpět jsme se začali těšit na příští setkání, které se bude konat v Madridu!

Vojta, Gábina a Kuba Kaniovi

O komunitě Taizé

Komunitu bratří založil bratr Roger, který ve francouzské vesničce Taizé koupil první dům již v roce 1940, a dnes tvoří komunitu více než sto bratří – katolíků i různých protestantských vyznání. Bratři se zavazují na celý život, že budou spolu sdílet materiální i duchovní společenství, život v celibátu. Nepřijímají žádné dary nebo dotace, dokonce i osobní dědictví využívají pro pomoc potřebným. Žijí se pouze svou prací: vydávají knihy, CD, DVD a podobně. Rytmus života jejich komunity udávají modlitby, které se konají třikrát denně.

Bratři hledali způsob, kterým by se mohli všichni mladí lidé zapojit do pravidelných modliteb komunity. Postupně se v Taizé začaly používat krátké, stále se opakující zpěvy meditativního charakteru zpívané v různých jazycích, které je snadné se naučit.

Nejstarší znojemský zvon

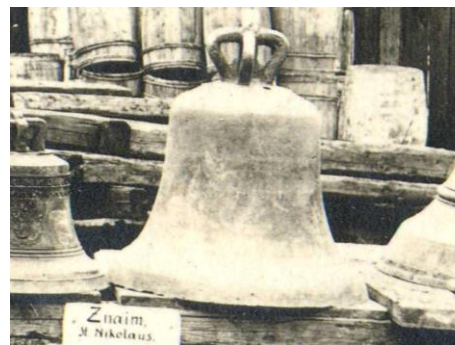
Kdy se poprvé nad údolím řeky Dyje rozezněl dunivý hlas zvonu, zůstane zahaleno tajemstvím. Pravděpodobně se tak stalo již v době velkomoravské, kdy na znojemském Hradišti stával románský kostelík sv. Hippolyta, předchůdce dnešního kostela stejného zasvěcení, jehož původ bývá spojován s pasovskou misijní činností.

Až donedávna neexistovaly o užívání zvonů na Velké Moravě přesvědčivé důkazy. To se však změnilo díky unikátnímu nálezu jednoho celého zvonu a fragmentů dalších zvonů (dokonce včetně železných srdcí) na velkomoravském hradišti Bojná u Topolčan (SK). Zde objevené zvonu patří k nejstarším dochovaným evropským zvonům vůbec. Jejich původ je kladen do 1. třetiny 9. století, tedy do období ještě před příchodem sv. Konstantina a Metoděje na Moravu. Dochovaný zvon z Bojně sice není nijak zvlášť veliký, jeho dolní průměr dosahuje necelých 20 cm a váží přibližně 2 kg, jedná se však již o odlévaný bronzový zvon. Podobné zvonu se jistě používaly i na Hoře sv. Hippolyta, tedy na znojemském hradišti, kde působily jako vnější znamení křesťanského učení, které si razilo cestu ke starým Moravanům.

Za rozšíření zvonů vděčíme raně středověkým klášterům, které si již v 5. století osvojily jejich výrobu a používaly je ke svolávání mnichů ke společným modlitbám. Od 6. století se pak zvonu začaly objevovat i u kostelů farních, kde svolávaly věřící k bohoslužbám. Prvenství ve vynálezu zvonu se podle legendy připisuje sv. Paulinovi (353-431) z kampánského města Nola. A byla to právě středověká Kampánie, bohatá na naleziště měděné rudy, která dala zvonu jeho latinské jméno *campana*. Zvon ale není evropským vynálezem. Technika odlévání zvonů se do Evropy do-

stala z Asie a byla postupně zdokonalována stejně jako i tvar zvonu. Ten se v období vrcholného středověku ustálil a příliš se, stejně jako vlastní výroba zvonů, nezměnil od dnešních dnů. Když byla výroba zvonů v Evropě teprve v plenkách, dosahovalo asijské kovolictví již vysoké řemeslné úrovně. Byla to ale až křesťanská Evropa, která dala zvonům srdce (asijské zvonu se roz-zvučují úderem na vnější stranu) a zasloužila se o jejich rozšíření do celého světa.

Kdy a kde se objevil první zvon na území středověkého Znojma? V úvahu připadají tři nejstarší znojemské svatyně: rotunda sv. Kateřiny, kostel sv. Mikuláše a kostel sv. Michala. Na klenbě znojemské rotundy byla již v době její stavby v roce 1134 vybudována kruhová lucerna (odstraněná až v 18. st.), která do rotundy vpouštěla světlo sedmi malými otvory umístěnými v klenbě. Jedním z otvorů mohl být protažen i provaz sloužící k ovládnutí zvonu zavěšeného v lucerně.

Starý zvon od Sv. Mikuláše na fotografii z rekvizice zvonů během 1. sv. války

Kostel sv. Mikuláše měl ve své nejstarší románské podobě (snad již na počátku 12. století) věž vybudovanou při severní straně, která se v jádru dochovala dodnes. Na

věži byla vykonávána hlásná služba. Přítomnost zvonu na této věži je více než zřejmá, protože právě zvon sloužil jako účinný nástroj k signalizaci nebezpečí. Severní věž v roce 1422 vyhořela a při požáru byly zřejmě roztaveny i její zvony.

Jaká byla původní podoba kostela sv. Michala, pocházejícího snad již z doby velkomoravské, a zda u něj byla umístěna věž, nevíme. Více nám snad napoví archeologický průzkum, který bude proveden při plánované rekonstrukci Jezuitského náměstí. I u tohoto kostela však existenci nějakého zvonu předpokládat můžeme.

Kostely dominikánů a minoritů, které vznikly nedlouho po povýšení Znojma na královské město (1226), věže neměly. Menší zvony však byly u těchto kostelů zavěšeny ve věžičkách, které se nacházely nad kněžištěm.

První známé zmínky o znojenských zvonech pochází až z 15. století. Již před rokem 1422 měla mít tehdejší radnice nějakou věž s orlojem a se zvonem. Po dostavbě nové radniční věže pak na ni v roce 1453 městský tesař Pelix Redlin s hodinářem Janem osadili zvon.

K roku 1428 je doložen první známý zvonář působící ve Znojmě a to **mistr Hilbrand**, který obdržel za ulití zvonu 5 kop a 12 grošů. Zda se jednalo o zvon pro radnici nebo nějaký kostel není zřejmé. Protože však v roce 1422 vyhořela severní věž

En ego Campana – Hle, já zvon ... Začátek nápis na zvonu z roku 1442 | foto archiv autora

kostela sv. Mikuláše a při požáru byl pravděpodobně roztaven i zvon, mohlo se jednat o nový zvon právě pro tento kostel.

Snad jím mohl být zvon o váze 3 centýře a 50 liber (to je asi 200 kg), který se u kostela sv. Mikuláše nacházel až do roku 1916, kdy byl z kostelní věže sejmuto a zabaven pro válečné účely. Tento zvon měl průměr 60 cm a jeho povrch byl hladký bez jakéhokoli nápisu nebo vyobrazení. Jeho podoba zůstala zachycena na fotografiích pořízených při rekvizici. Protože nejstarší zvony byly prosté nápisů a výzdoby, jednalo se patrně o velmi starý zvon.

U Louckého kláštera založeného v roce 1190 existoval zvon nejpozději po dokončení výstavby románského chrámu (okolo pol. 13. st.). V jeho průčelí již tehdy stála věž, která se dochovala v jádru současné jižní věže. Menší zvon však mohl být používán v klášteře již v jeho počátcích na začátku 13. století jako signalizace ke společným modlitbám.

První jasná zpráva o konkrétním zvonu se váže k roku 1436, kdy opat Přibyslav z Hodic nechal pro loucký kostel ulít zvon ke cti sv. Václava. Informace o pořízení tohoto zvonu se dodnes nachází na jednom z louckých zvonů a sice na zvonu z roku 1643, kdy byl původní zvon z roku 1436 přelit. Její znění je následující:

IN HONOREM SANCTI WENCESLAI MARTYRIS FUSA SUB D.D. PRIBISLAV ABBATE ANNO 1436 +.

(V překladu: *Ke cti svatého mučedníka Václava jsem byl ulit za opata Přibyslava roku 1436.*)

Zvon z roku 1442

Za louckého opata Přibyslav II. z Hodic byly pro kostel sv. Mikuláše v roce 1442 ulity dva nové zvony. Stalo se tak v souvislosti s dostavbou gotické věže při jižní straně presbytáře, která nahradila severní věž zničenou při žáru v roce 1422. Nově dovaný, velkolepě pojatý ní kostel bylo potřeba

vit i reprezentativními zvony, což se skutečně i stalo. Větší z obou zvonů přečkal všechny nepříznivé staletí a dochoval se do dnešních dnů.

Bohužel nevíme, kdo byl jeho autorem, rok jeho lití ale najdeme zaznamenán v nápisu obíhající kolem horního okraje zvonu. Jeho znění bylo již vícekrát publikováno, většinou však v nepřesné podobě. Jednořádkový latinský nápis umístěný mezi dvojicemi linek zní správně takto:

**§ En ego campana
nvnq: pronvnccio vana §
Igmem vel festvm bellvm
vel fvns honestvm §
a d mccccxlii**

(V překladu: *Hle, já zvon nikdy planě neošlašuji požár nebo slavnost, válku nebo důstojný pohřeb. Léta Páně 1442.*)

Jedná se o první známé použití této formule, která připomíná tradiční hlásnou funkci zvonu. Na začátku 16. století ji v téměř stejné podobě často používal i slavný pražský zvonář Bartoloměj.

Nápis je proveden gotickým malým písmem (minuskulí) s dvěma velkými písmeny tvořenými gotickou majuskulí (uzavřené E a I). Paragrafy označují dělicí znaménka, která mají podobu uprostřed rozšířeného esíčka. Namísto zkratky pro zápor *nunquam* (nikdy) se ve starší literatuře chybně uvádí slovo *mundo* (světu). Letopočet ulití zvonu je označen římskými číslovkami rovněž gotickou minuskulí. Přestože je nápis proveden malým písmem, jsou všechny jeho litery stejně vysoké (cca 5,5 cm), vměstnané mezi dvoulinkovou osnovou, což je typické pro starší fázi používání tohoto gotického písma, které se v nápisích objevuje od 14. do 16. století.

Kromě nápisu najdeme na zvonu jen skromnou plastickou výzdobu. Ucha šestiřamenné koruny jsou na vnější straně zdobená pletencem, na přechodu k věnci jsou dvě linky a na spodním okraji věnce široká dovnitř prohnutá lišta. Na krku zvonu nejnajdeme žádné vyobrazení jen černou barvou provedený nápis z období rekvizice během 2. světové války: N.J. 1942. Není bez zajímavosti, že tento nápis byl na zvon napsán přesně 500 let po jeho ulití a bylo to právě stáří zvonu, které ho zachránilo v obou světových válkách před zabavením a zničením.

Dolní průměr zvonu dosahuje 144 cm. Zvon je odlitý v těžkém žeburu (to znamená,

Velký zvon ve věži kostela sv. Mikuláše | foto archiv autora

že má velmi silnou stěnu). Ve starých kostelních inventářích je uváděno, že váží 40 centýřů, což odpovídá přibližně 2200 kg. Zvon je dnes připevněn k ocelovému závěsu tvořenému zalomenými traverzami a opatřen nepůvodním typem srdce se sníženou osou otáčení. Při upevnění nového srdce byl zvon necitlivým způsobem v horní části na čtyřech místech provrtán. Zvon byl v minulosti několikrát přetočen kvůli velkému vytlučení věnce v místech dopadu srdce. Silné stěny zvonu a dovednost jeho tvůrce se zasloužily o to, že tento zvon nepraskl a dochoval se do dnešních dnů.

Přesto v roce 1766 měl zvon namále. Tehdy bylo nutné zhotovit novou zvonovou stolicí a když byl do ní zvon 22. září zapouštěn, háky, na kterých visel neunesly jeho váhu, zvon spadl a jenom díky tomu, že uvízl na dvou zkřížených trámech, nedopadl na podlahu zvonice. Jinak by přišlo o život několik lidí a došlo by i k poničení zvonů.

V roce 1832 se na věži objevily trhliny a kostel sv. Mikuláše musel být pro bohoslužby uzavřen z obavy ze zřícení věže. Zda se důvodem k narušení zdiva stal i velký zvon, jehož houpání muselo věž působenými vibracemi značně namáhat, se můžeme jen domnívat. Stará věž byla postupně snesena a svatomikulášské zvony se

musely odmlčet až do roku 1847, kdy byla dokončena současná východní věž.

Velký zvon, od jehož ulití v loňském roce uběhlo již 575 let, si dnes užívá zaslouženého odpočinku. Naplno se rozezvučuje jen vzácně a to při významných slavnostech. Přesto jeho hlas můžeme zaslechnout každou celou hodinu, kdy železné kladívko na vnější stranu zvonového věnce odbíjí čas. Původní tón zvonu se v důsledku výrazného vytlučení věnce podle posouzení zvonaře Pernerera zvýšil asi o půltón na dnešní dis 1. Vytlučení rovněž zapříčinilo zchruplavění jeho zvuku. Novodobé zalomené srdce, které má za úkol zvon šetřit, bohužel způsobuje, že zvon má také slabší hlas. Dnešní technologie umožňují doplnění úbytku materiálu na zvonech jejich „vyvařením“, což je nutné provádět při nahřátí zvonu na vysokou teplotu v dílně. Snad se tento vzácný zvon dočká brzy restaurování a my opět budeme moci zaslechnout jeho původní hlas.

V literatuře se často mylně uvádí, že ve svatomikulášské věži stále visí oba dva zvony z roku 1442. Druhý menší zvon (o váze okolo 1100 kg) ulitý společně s velkým zvonem se však nedochoval. Byl již roku 1578 přelit konvářem Pavlem z Freystadtu a znovu pak i v letech 1749 a 1851. V období 1. světové války byl na-

konec 21. listopadu 1916 z věže sejmuto a rekvírováno.

Ve věži dnes sice visí i druhý gotický zvon, ten se ale na ni dostal až druhotně teprve po 2. světové válce. Tento podstatně menší zvon (cca 300 kg) má také nápis provedený gotickou minuskulí. Nadpis ale neobsahuje datum ulití a písmo i provedení zvonu jsou značně odlišné, což samo o sobě vylučuje možnost, že oba zvony byly lity zároveň (stejným zvonařem). Tento zvon pochází zřejmě až z konce 15. nebo počátku 16. století. Blíže si o něm a dalších zvonech od Sv. Mikuláše povíme až někdy příště.

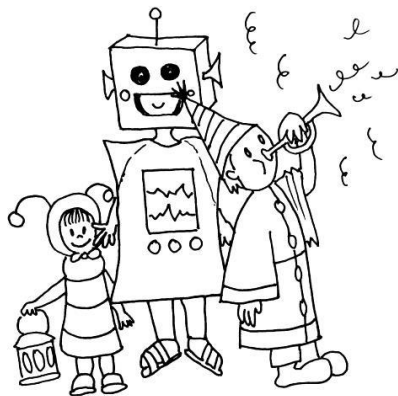
Ondřej Lazárek

(lazarek.ondrej@seznam.cz)

Velký zvon od Sv. Mikuláše z roku 1442

- má dolní průměr 144 cm
- váží okolo 2200 kg
- je nejstarší dochovaný znojemský zvon
- je druhý největší znojemský zvon
- je druhý nejstarší dochovaný datovaný zvon na znojemském okrese (po zvonu v Našiměřicích z r. 1370)
- patří do desítky nejstarších dochovaných zvonů na Moravě

FARNÍ HŘIŠTĚ

Milí hraví farníci!

Nastává doba masopustu a karnevalových zábav. Odhalit, kdo se skrývá pod maskou, nebývá jednoduché. Zkuste proto potrénovat svůj postřeh a najdete k vyobrazené trojici správný stín.

Vaši PaKLíci

Byl jsem takový běžný „chodič do kostela“

24. června loňského roku přijal v brněnské katedrále jáhenské svěcení znojemský rodák **Radovan Jiřík**, který službu trvalého jáhenství vykonává ve farnosti Brno Komín.

Pocházíte ze Znojma, jak vzpomínáte na své dětství a dospívání?

Znojemské dětství a dospívání bylo hodně spojené s pohodou v rodině, s judistickými a hokejovými tréninky a závody, s nadšením pro programování a elektrotechniku, s prvními láskami. Když jsem pak trochu víc cestoval, začalo mi docházet, jak nádherné město je Znojmo a jeho okolí a moc rád jsem ho znovuobjevoval.

Chodíval jste ministrovat?

Ne, byl jsem takový běžný „chodič do kostela“, duchovní život se odvíjel hlavně uvnitř mě. Byl jsem hodně zaměstnaný všemi možnými zájmy. Navíc, ministrantský oděv nezapadal do mé pubertácké představy o aktuální módě ☺. Ministrování a s tím spojenou krásu blízkosti a společenství u oltáře jsem začal objevovat až v Brně, to už jsem byl ženatý a s dětmi. A objevoval jsem to všechno společně s naším nejstarším synem Martinem, který tou dobou začal ministrovat se mnou. U oltáře jsme občas popocházeli nemotorně, Marta občas při čtení málem usnul. Pak jsem přijal v rámci své přípravy na jáhenství akolytát

Radovan při jáhenské službě | foto archiv R. Jiřka

a začal podávat Eucharistii. A to jsem prožíval jako velkou radost - z tak blízké fyzické přítomnosti Ježíše v Eucharistii a zároveň Ježíše v lidech...

Dnes vyučujete na vysoké škole. Jakému oboru se věnujete?

Věnuji se hlavně novým metodám zobrazování pomocí magnetické rezonance a ultrasonografie a jejich využití v lékařství a biologii. Hlavním úvazkem jsem na Ústavu přístrojové techniky Akademie věd ČR, kde se se svými studenty a kolegy zabýváme hlavně metodami pro zobrazování prokrvení tkáně, které jsou potřebné například v onkologii. Na VUT v Brně, Fakultě elektrotechniky a komunikačních technologií, teď přednáším teorii magnetické rezonance. A dělám to moc rád.

Nedávno jste se vrátil z pracovního pobytu v Americe. Jaké zkušenosti jste tam načerpal?

V Americe jsem pobýval s rodinou 5 měsíců, bydleli jsme v Salt Lake City, Utah. Byla to pracovní stáž na University of Utah, kde jsem si rozšířil obzory ve svém oboru a nasával moudra, jak dělat dobrou vědu a mít z toho radost. Vedle toho jsme s rodinou poznávali, jak můžou lidé všech možných kultur žít v míru a bez předsudků pohromadě. V našem týmu na univerzitě byli Američané, Indové, Číňané, Rusové, Korejec, Mexičan a Čech. Záleželo na tom, kdo co umí, a ne, odkud je. Byl jsem mile překvapený úsměvy na tvářích lidí, které určitě nevyplývaly z nějaké lepší ekonomické zajištěnosti, mnozí na tom byli podobně jako my v Česku. Lidé se zdravili a dávali se do rozhovorů, aniž by se znali. A nespěchali. Celkově se mi lidé zdáli pozitivnější. Částečně to bylo specifikum Utahu a asi se to nedá zobecňovat na celé USA. Ale mohli bychom se také více usmívat a méně si stěžovat a naříkat... třeba se to pomalu naučíme. Na druhou stranu jsme viděli, jak jednoduše si u nás žijeme, máme zdravotní pojištění, bezplatné školství, malou kriminalitu, neoplocené lesy, nemusíme všude jezdit autem...

Co bylo impulsem k vašemu studiu teologie a k jáhenství?

První silný impuls nastal o Velikonočních 2002 v norském městě Stavanger (kde jsem byl na studijní stáži) na konci mše svaté. Další se pak opakovaly častěji a častěji. Byly to těžko popsateľné láskyplné Boží doteky, větší a větší touha... To volání a touha byly od začátku

spojené se studiem teologie a jáhenskou službou, ale nic konkrétnějšího (i když možná..., ale o tom až jindy ☺). Je to volání, které jsem moc rád následoval a snažím se následovat dál a jsem zvědavý, co se z toho postupně vyklube.

foto archiv R. Jiřka

Co na vaše rozhodnutí stát se jáhнем říkala vaše manželka?

Manželka mě ve studiu a v přípravě na jáhenství moc podporovala. Prožívala to se mnou a měla z toho radost. Je to společná radost a naděje, že můžeme rozdávat z toho dobra, co jsme od Boha dostali.

Ve které farnosti působíte a co máte jako jáhen na starosti?

Působím ve farnosti Brno Komín, kam patříme přibližně 9 let. Moc jsem toho zatím „nenajáhnval“, protože jsem byl většinu času v USA. Většinou příslužuji jako jáhen při mších svatých, měl jsem několik kázání, teď jsem měl poprvé na starosti službu při pohřbu, dávám dohromady farní web. Dohodujeme se adoracích, křtech, případně na přípravách na křest. Obrovskou oporou a motivací je pro mě o. Marcel Javora, náš komínský farář. Je úžasné teď při mé službě zakoušet Boží pomoc, vanutí Ducha svatého. Až mě někdy překvapuje (a asi by nemělo), jak blízko Bůh je a jak pomáhá. A jsem za to moc vděčný.

Jak vnímá vaše jáhenství okolí (např. kolegové v práci, vaše děti)? Setkal jste se s nějakou překvapivou reakcí?

Kolegové v práci převážně nejsou křesťané, a tak reagovali většinou mlčky, protože nevěděli, co si mají pod jáhenskou službou představit. Jenom můj vedoucí zareagoval pohotově na jáhenské svěcení, když se mě zeptal, jestli mě má začít oslovovat „otče“. Moje doktorandka přemýšlela, jestli stihnu svěcení před její svatbou a jestli je stihnu oddat. Děti se mnou přípravu na jáhenství zúčastněně prožívaly, obzvláště nejmladší Vítek, kterému jsem při uspávání vysvětloval historii církve a dogmatickou teologii, abych se naučil na zkoušky. Děti mi navíc dobře radí. Už jsem se od nich dozvěděl, →

jak se křtí balónek a jak se dostane pes do párečkového nebe ☺.

Jak se vám daří práci, rodinu a jáhenskou službu skloubit dohromady?

To bude ještě dlouhé hledání, asi to budeme hledat pořád. Od otce biskupa jsem slyšel při mnoha příležitostech, že rodina má před jáhenstvím přednost. Stejně tak to říká i o. Marcel Javora. Manželka to přímo neříká, ale určitě s tím souhlasí ☺. Zatím je asi brzy vnímat mezi rodinou, prací a jáhenskou službou nějakou konkurenci. Určitě budeme narážet, ale doufáme, že se to bude navzájem obohacovat.

Zbývá vám ještě čas na nějaké koníčky?

Moc ne. Občas si kompenzuji sezení za počítačem tím, že „kutíme“ s dětmi tak, že oživujeme lego různými motorky, vyrábíme ze dřeva zahradní domeček, skříňe, šuplíky.

Chtěl byste něco vzkázat znojemským farníkům?

Chtěl bych vám i otci Jindřichovi moc poděkovat za milé přijetí, podporu a modlitby a popřát vám všechno dobré při hledání a naplňování Božího volání ve vás a ve vašich hlubokých touhách.

ptal se Ondřej Lazárek

Ing. Radovan Jiřík, Ph.D.

Narodil jsem se 23. 6. 1976 ve Znojmě. Základní vzdělání jsem prodělal na ZŠ Loucká, střední na Gymnáziu Dr. Karla Polesného ve Znojmě. Pak jsem prošel magisterským a doktorským studiem na Fakultě elektrotechniky a komunikačních technologií, VUT v Brně, obor biomedicínské inženýrství. Své technické myšlení jsem pak kompenzoval studiem teologických nauk na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Mám jednu manželku a tři syny ve věku 4, 8 a 9 let.

Senioři se ponořili do tajemství Starého zákona

Na prvním letošním setkání Klubu aktivních seniorů ve čtvrtek 4. ledna 2018 téměř všechna volná místa v sále dominikánského kláštera obsadili nejen senioři, ale i další zájemci, aby s velkým zájmem vyslechli více jak dvouhodinovou přednášku Mgr. Pavla Josefa Macků PhD. na téma „Mystika Starého zákona“ (doslova: „Skryté informace starozákonních textů“).

První část přednášky nás seznámila s židovským přístupem k poznávání světa: existuje jen jedna jediná absolutní pravda: „Miluj Boha, miluj bližního svého“. Tuto pravdu můžeme poznávat, můžeme se k ní blížít, ale nikdy ji nemůžeme plně poznat. Vzájemná tolerance, pochopení, spolupráce, pokora a láska k bližnímu nám umožňují, abychom se k této pravdě mohli přibližovat.

Tóra byla zkompletována z psaných textů i z ústního podání asi v 5. století př. Kristem a je pro Židy především „dopisem zamilovaného Boha člověku“ a návodem k odpovědnému přístupu k životu a svobodě. Sbírkou výkladů tóry je talmud. Ve starém zákoně je sdělování informací vzájemně provázáno: jsou používána sdělení přímá i nepřímá, která působí na city a vzbuzují emoce. I Ježíš mluvil často v podobnostech.

V židovské abecedě je každé písmeno zástupným symbolem několika souvisejících pojmů, má svůj význam, který křesťané zpravidla vyjadřují celou větou. Proto sdělení mnoha příběhů v Bibli je nám skryto a je velmi obtížné je pochopit. Hebrejská abeceda vyjadřuje životní příběh člověka: od profánního (světsky nezřízeného, člověka nedůstojného) způsobu života prochází člověk složitou duchovní cestou ke svatosti.

V druhé části nám přednášející přiblížil výklad některých pasáží z Bible nikoliv z křesťanského, ale židovského pohledu: Bůh stvořil svět a člověka proto, aby se mohl těšit ze svého díla, předávat člověku svoji lásku. V ráji byl Bůh lidmi milován, ale tento vztah nebyl svobodný. Proto Bůh dotvořil člověka tím, že mu poskytl možnost svobodné volby ochutnat ovoce dobrého

a zlého. Prostřednictvím hada mu dal možnost volby mezi dobrem – Bohem – i možností odvrátit se od Boha. Vyhnáním – odchodem z ráje dokončil Bůh stvoření člověka od dětství v ráji k jeho plné dospělosti a k zodpovědnosti: dva zkřížené plamenné meče v rukou andělů představují nutnost: Člověk musí nezbytně projít svou životní cestou tak, aby se mohl do ráje vrátit.

K tomu je třeba připomenout, že křesťanské chápání těchto kapitol první knihy Mojžíšovy – Genesis je daleko přesnější a výstižnější: Ano, Bůh chtěl člověka svobodného, a k tomu mu dal také možnost volby mezi dobrem a zlem – umístil do zahrady strom poznání dobrého a zlého (Gn 2,9), aby měli první lidé i možnost neposlechnout. Ale Bůh nechtěl, aby člověk volil zlo! Přímou to člověku zakázal a varoval ho před následky! (Gn 2,17). A potom mu jeho hříchy vyčítal. Stejně tak potrestal hada za to, že člověka pokoušel a svedl (Gn 3,14).

Ale vraťme se k židovskému výkladu dalších částí Bible: Potopa světa a Noemova archa: aby tě na cestě životem nepohltil svět, musíš se uzavřít do archy nadčasového učení a moudrosti a vstřebat je do sebe.

Desatero může být chápáno jako příkazy a zákazy, ale podle výkladu písmen jej Židé pokládají za smlouvu mezi Bohem a člověkem: pokud mne přijmeš, človče, jako svého Boha, dám ti všechny radosti a osvoďím tě od zlého a špatných činů.

I v Novém zákoně – v evangeliích je vnímání židovské symboliky zřetelně patrné: Proměna vody ve víno: vodu – symbol špatnosti tohoto světa promění Ježíš ve víno, i my máme směřovat od špatného k dobrému. Proměna pěti chlebů a dvou ryb: Ježíš vytvořil učení, jak projít chaosem pozemského života k jeho naplnění na věčnosti (už v dobách prvních křesťanů byla ryba symbolem věčného života). Vzkříšení Lazara: od všeho mrtvého, hnilobného a nečistého vzkřísil Ježíš svým učením nové základy duchovního života. Ježíš kráčí po vodě: voda – symbol časnosti, špatnosti a lákadel tohoto světa Ježíše nepohltila, ale Petr se bál na vodní hladinu vstoupit.

Přednáška byla doplněna i hrou na citeru | foto Milan Šoba

Tóny všech deseti strun citory – starozákonního hudebního nástroje – zazněly v závěru i druhé části poutavé přednášky. Množství následujících dotazů ukončila jen pokročilá doba krátce před polednem. Poděkování patří všem, kteří byli vedeni snahou přiblížit nám židovský přístup k životní cestě člověka a k poznávání světa. Jen vzájemné poznávání může vytvořit předpoklady pro přátelský dialog, o němž napsal už v roce 2010 tehdejší kardinál Jorge Mario Bergoglio (od 13.3.2013 papež František): „Dialog se rodí z úcty k druhému člověku, z přesvědčení, že ten druhý nám má co říci. Předpokládá, že ve svém srdci uvolní místo pro jeho postoje, jeho názory a návrhy řešení. Rozmluva mezi dvěma osobami vyžaduje srdečné přijetí druhého a ne jeho předběžné odsouzení. Abychom mohli vést dialog, musíme odbourat obranné mechanismy, otevřít dokořán dveře našich domovů a nabídnout lidskou vřelost.“

Zdeněk Simek

(Další informace o přednáškách: www.macku.cz)

Stalo se – krátce

Dobrý skutek pro Podyjí

29. 11. 2017 se ve znojemské knihovně již po šesté udělovaly ceny Dobrý skutek pro Podyjí. Správa Národního parku Podyjí uděluje ocenění těm, kteří se nějakým záslužným činem podílejí na zvelebování veřejného prostoru. Mezi třemi oceněnými byl tentokrát i znojemský farník Marek Venuta, který s rodinou a svými přáteli upravil nevzhledné místo u sochy sv. Jana Nepomuckého u vstupu do Trauznického údolí mezi Popicemi a Konicemi. Sochu očistili, vytrhali náletové traviny a dřeviny a v době sucha pravidelně zalévali nově vysazený strom. (pb)

Betlémské světlo 2017

foto Radomír Muzikář / Člověk a víra

Stalo se naší milou rodinnou tradicí, že v předvečer Štědrého dne chodíme pro Betlémské světlo, zazpíváme koledy a pozdravíme Ježíška do živého betléma. V roce 2014 to vše začalo tím, že jsme s tehdy šestitýdenním synem Tomášem představovali Svatou rodinu. Tenkrát jsem na této akci byla jakožto čerstvý přistěhovalec do Znojma poprvé a byla jsem velmi mile překvapena velkou účastí, úžasnou atmosférou a nezvykle teplým počasím. Další roky jsme si vždy přišli pro Betlémské světlo znovu.

Letos (vlastně už vloni) jsme byli otcem Jindřichem požádáni, abychom Betlémské světlo přinesli jako Josef s Marií očekávající potomka. Byla to pro nás opět velká čest, stejně jako pro naše dvě děti, které nadšeně cupitaly v průvodu za námi v převlečení andělíčků. Betlémské světlo jsme úspěšně donesli, ani silný vítr jej nezhasl, k jesličkám, kde jsme ho předali Janě a Andrejovi Herényiovým a jejich dceři Adriance, tedy Svaté rodině s malým právě narozeným Ježíškem. Obě příležitosti být na chvíli jako Svatá rodina byly pro nás i pro naše blízké velkým zážitkem, krásně propojujícím končící advent a nadcházející Vánoce. Moc se nám líbí, jak se daří oslovit širokou veřejnost k účasti a přiblížení hlubšího prožitku z Vánoc. Slibujeme, že v příštích letech už přijdeme jen jako diváci (a naše tři děti jako andělíčky) a už teď jsme zvědaví, který manželský pár v očekávání ponese světlo příště a které čerstvě narozené miminko pozdravíme. Lucie Zvěřinová

Obnova kříže ve Vranově

V Zámecké aleji ve Vranově nad Dyjí nechala Nadace pro obnovu církevních památek děkanství znojemského instalovat novou poklonu. Má podobu litinového kříže a zděného fundamentu. Místo nabízí nejen příležitost k odpočinku (stojí zde i nová

dubová lavice) a zamyšlení, ale i zajímavý a nevšední pohled na siluetu Vranovského zámku. Památka se nachází na zeleně značeném vycházkovém turistickém okruhu pojmenovaném po hraběnce Heleně Mnizkové. V aleji naleznou zájemci staré ovocné stromy. Okruh přivede návštěvníky k zajímavým místům vranovského lesoparku, například ke Studánce Heleny Mnizkové, Felicitině studánce, vyhlídce Tanečnicki a samozřejmě i k Vranovskému zámku.

Petra Bláhová / foto Petr Lazárek

Tříkrálová sbírka 2018

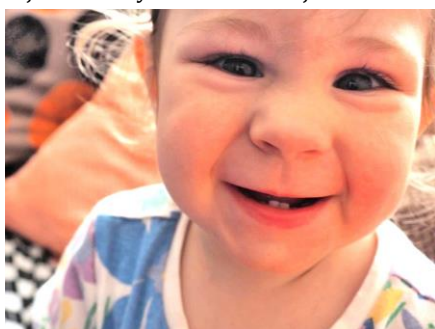

V neděli 14. ledna skončil osmnáctý ročník Tříkrálové sbírky. Celkem se do Tříkrálové sbírky na Znojemsku zapojilo přes pět set tříkrálových skupinek, což je víc jak 1 500 koledníků. Dovolím si touto cestou vyslovit své srdečné poděkování všem dárcům, kteří přispěli koledníkům do tříkrálových pokladniček. Velké poděkování patří všem koledníkům, bez jejichž pomoci bychom takového úspěchu nikdy nedokázali, dále děkuji všem kněžím, farnostem za podporu a těm, kteří se aktivně zapojili do koledování, či jakkoliv pomohli. Bližší informace o konečné vykoledované částce a výsledky za jednotlivé tříkrálové skupinky v obcích i městech na Znojemsku můžete nalézt na webových stránkách www.znojmo.charita.cz. Konečný výtěžek také zveřejníme v dalším čísle farního zpravodaje.

Mgr. Ludvík Mihola, koordinátor Tříkrálové sbírky, Oblastní charita Znojmo

Postní almužna 2018

Drazí věřící, v postní době se nám nabízí jako jedna z možností skutku milosrdné lásky k bližním akce Postní almužna. Celkový výtěžek Postní almužny věnuje Oblastní charita Znojmo na léčbu vážně nemocných a umírajících chudých dětí na Ukrajině.

Zapojením se do Postní almužny a tudíž Váš postní sebezápor a almužna tak dává naději na život a uzdravení chudým nemocným dětem. Do této postní akce se mohou dobrovolně zapojit rodiny s dětmi, mládež, dospělí, farnosti, spolky a společenství apod. Ve Vaší farnosti/kostele či u svého duchovního si můžete vyzvednout skládací papírové postní schránky a to na Popeleční středu (14. února 2018) nebo na 1. neděli postní (18. února 2018), případně i v průběhu postní doby. Papírovou postní schránku si můžete také vyzvednout přímo v sídle Oblastní charity Znojmo (Dolní Česká 1, Znojmo). Tuto schránku si odnesete domů a sami složíte. V průběhu postní doby a v úsilí duchovní obnovy tak každý ukládá drobné peníze, které svým sebezáporem ušetřil do této papírové schránky. Doporu-

čujeme toto postní snažení úspěšným odřeknutím si např.: kávy, zákusků, u dětí třeba sladkostí nebo jiných potřeb, které nejsou pro život nezbytné. Každý jedinec tak po své zralé úvaze sám zhodnotí každý den, nakolik byl ve svém snažení a sebezápore úspěšný a podle toho vloží svou almužnu do schránky na pomoc umírajícím a vážně nemocným dětem na Ukrajině.

Na Boží hod Velikonoční (1. dubna 2018) nebo na 2. neděli velikonoční (8. dubna 2018) doneste papírovou schránku do kostela zpět, kde ji odevzdejte přímo knězi, popřípadě ji můžete odevzdat přímo v sídle Oblastní charity Znojmo (Dolní Česká 1, II. patro, Znojmo).

Díky Vaší almužně se již dostalo lékařské a zdravotní pomoci více než 80 dětem.

Mgr. Ludvík Mihola, koordinátor

Kalendář – únor 2018

1.2 Čt	setkání seniorů KLAS v 9 h na faře u Sv. Kříže, téma: Omnia ad Bonum adhibere (Všechno využít k Dobrému), animátor P. Marek Dunda z FATYMu Vranov n. D.
2.2. Pá	HROMNICE – první pátek – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., v 18h v Louce, v 17 h u Sv. Kříže (vždy s pozhennáním svící), od 15 h u Sv. Kříže adorace a sv. zpověď
3.2. So	sv. Blažeje – mše sv. v 7 h u sester dominikánek, v 18 h u Sv. Kříže (vždy se svatoblažským pozhennáním) měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 17 h, autobus ze Znojma v 16 h
4.2. Ne	Svatoblažské pozhennání po mši sv. DĚTSKÝ MAŠKARNÍ PLES V CITONICÍCH od 14.30 h v hospodě u Götzů (srdečně zve farnost Přímětice)
10.2. So	VEČER CHVAL u Sv. Jana Křtitele v 19.30 h, zve znojmská mládež
11.2. Ne	Den nemocných - mše sv. v kostele sv. Alžběty u staré nemocnice v 11 h jako obvykle v neděli Tradiční DĚTSKÝ KARNEVAL od 15 h na loucké faře, všechny děti i s doprovodem jsou zvány
13.2. Út	Tradiční MASOPUSTNÍ PRŮVOD Denního stacionáře sv. Damiána, začátek průvodu v 9 h na nám. Svobody, pak projde Horním parkem a ulicemi města, konec opět na nám. Svobody po 11 h ("Zhusta chlapani zhusta konec Masopusta...")
14.2. St	POPELEČNÍ STŘEDA – den přísného postu (začátek postní doby), mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., v 16 a 18 h u Sv. Kříže, v 18 h v Louce, v 8 h na Hradišti, vždy s udělováním popelce křížová cesta po městě v 19:30 h od kostela sv. Alžběty, končí u sv. Michala
15.2. Čt	setkání seniorů KLAS – Prohlídka všech prostor kostela sv. Mikuláše , provede P. Jindřich Bartoš, sraz v 9 h před kostelem sv. Mikuláše
16.2. Pá	mše sv. pro děti v 17 h u Sv. Kříže
18.2. Ne	měsíční modlitba v popické kapli - Křížová cesta v 15 h přednáška „Dějiny sdruženého kláštera M. Boží na znojmském předhradí“ v 16 h na faře u Sv. Mikuláše (PhDr. Jiří Kacetl)
24.2. So	celodenní DUCHOVNÍ OBNOVA PRO ŽENY od 9 h v sále kláštera na Dolní České (vede P. Damián Škoda)
25.2.	sbírka na Halě sv. Petra
1.3. Čt	setkání seniorů KLAS: Exkurze v pivovaru Znojmo , sraz v 9 h před pivovarem, možnost ochutnávky (<i>asi piva</i>)
4.3. Ne	při mši sv. v 8 h u Sv. Kříže zpívá chrámový sbor z J. Hradce přednáška „Počátky vinařství na Moravě skrze církev“ v 16 h na faře u Sv. Mikuláše (Martin Markel)
2.3. Pá	první pátek – adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže od 15 h, mše sv. v 17 h
9.3. Pá	mše sv. pro děti v 17 h u sv. Kříže, v 16.30 křížová cesta dětí
16.3. Pá	ŽELEZNÝ POUTNÍK – postní pěší pouť (v noci z pátku na sobotu), začíná mši sv. v 18 h v Bazilice Navštívení P. Marie na Svatém Kopečku u Olomouce a končí mši sv. v Bazilice Nanebevzetí P. Marie na Svatém Hostýně, více na: zeleznypoutnik.cz

17.3. **celodenní DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MUŽE** od 9 h v sále So kláštera na Dolní České – vede P. Robert Prodělal (bývalý farář v Pavlicích)

SETKÁNÍ KATECHUMENŮ každou neděli v 9 h v sále kláštera u Sv. Kříže a opakování následující čtvrtek v 17 h na faře u Sv. Mikuláše

POBOŽNOSTI KŘÍŽOVÉ CESTY v postní době

Kostel sv. Kříže – každý pátek v 16.30 h

Kostel sv. Jana Kř. – každá středa a pátek v 7.30 h

Kostel v Louce – každá neděle v 17 h

Kostel na Hradišti – každou neděli po mši sv. v 10.30 h

Kostele sv. Mikuláše – o postních nedělích v 15 h: 18.2. vedou duchovní, 25.2. vedou muži, 4.3. vedou ženy, 11.3. vedou rodiče s dětmi, 18.3. vede mládež a ministranti)

LYŽAŘSKÝ POBYT NA HORÁCH pro mládež o jarních prázdninách od 5. do 10. února v Jeseníkách na faře v Dolním Domašově (lyžování, běžkování). Cena pobytu 1000 Kč. Info: P. Jindřich Čoupek (tel. 731 402 652).

NÁVŠTĚVA KLÁŠTERA SESTER TRAPISTEK V POLÍČANECH

Odjezd v neděli 4.2. ve 13 h z fary v Přímětích. Návrat v úterý 6.2. večer. Ubytování se stravou v klášteře za 350 Kč na den. Info: P. Jindřich Čoupek (tel. 731 402 652).

POUŤ DO SANTIAGA DE COMPOSTELA od pondělí 2.7. do soboty 14.7., letadlem do Madridu, potom asi 8 – 10 dní na cestě (25- 30 km denně) a zpět opět letadlem. Info: P. J. Čoupek (tel. 731 402 652).

MINISTRANTSKÝ TÁBOR pro všechny kluky tentokrát proběhne 29.7 – 4.8.2018 v Uhřínově na Vysočině. Letos s námi pojede náš znojmský kaplan Ladislav Bublán. Cena tábora 700 Kč. Přihlášky na: mikulas.masek@gmail.com nebo na tel. číslo 603 821 523. Veškeré dotazy směřovat stejně.

Pravidelný program:

Mše sv. s programem pro děti – každou neděli v 9 h u Sv. Mikuláše a v 10 h u Sv. Kříže | **Adorace** – každý čtvrtek od 20 do 21 h u Sv. Mikuláše | **Setkání katechumenů** každou neděli v 9 h v sále u Sv. Kříže, opakování ve čtvrtek v 17 h u Sv. Mikuláše | **Setkání dětí a jejich maminek** – každé pondělí a středu od 9 do 12 h na faře u Sv. Mikuláše | **Modlitby matek** – každé pondělí v 18 h na faře v Louce; každé úterý v 18 h v přímětické hřbitovní kapli | **Setkání Mariiny legie** – každé pondělí v 15.45 h na faře u Sv. Kříže | **Zkoušky chrámového sboru** – každé úterý v 19 h na faře u Sv. Kříže | **Setkání mládeže** – každý pátek v 19.30 h na faře u Sv. Mikuláše; jednou za 14 dní v pátek večer na faře v Přímětích | jednou za 14 dní v neděli v 19 h na faře v Přímětích – rozjímání nad Písmem | **Vzdělávací setkání nejen pro mládež** – jednou za 14 dní v pátek na faře v Louce (po mši sv. v 19.30 h) | **Zkoušky schůly** – každý pátek v 18 h na faře u Sv. Mikuláše | **Setkání ministrantů** – každý pátek v 18 h na faře u Sv. Mikuláše | **Setkání dominikánských terciářů** – každý poslední čtvrtek v měsíci po večerní mši sv. na faře u Sv. Kříže | **Mše sv. pro seniory a nemocné** – každou sudou středu ve 13.30 h v novém domově pro seniory U Lesíka, každou sobotu v 9 h v penzionu na Vančurově, každou sobotu ve 14.30 h v Nové nemocnici v přednáškovém sále (možnost přinést sv. přijímání na pokoj – tel.: kněz 736 523 600, služba 723 816 468), **ve Staré nemocnici možnost návštěvy nedělní mše sv. u Sv. Alžběty** v 11 h po domluvě s doprovodem dobrovolnice p. Bauerové (tel. 737 802 498)

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Ochmanová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Vychází každý měsíc mimo letní prázdniny. Uzávěrka 20. předcházejícího měsíce. Za obsah článku odpovídá autor. V elektronické podobě časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 2/2018 vyšlo 26/02/2018 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. Vytiskla Tiskárna Koutecký – Kuchařovice.